

Arrest

nr. 95 071 van 14 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard alsook van het op 24 augustus 2012 getroffen bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die *loco* advocaat T. VAN NOORBEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 De verzoeker, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, dient op 17 mei 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 21 december 2010 dient de verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt bij beslissing van 8 februari 2011 ontvankelijk en bij beslissing van 9 juni 2011 ongegrond verklaard.

1.3 Op 22 augustus 2011 weigert de adjunct-commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat de verzoeker tegen deze weigeringsbeslissing instelde, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 69 974 van 17 november 2011.

1.4 Op 1 december 2011 wordt jegens de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen (bijlage 13quinquies).

1.5 Per aangetekend schrijven van 7 december 2011 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 26 april 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt ingetrokken op 15 juni 2012. Het beroep tot nietigverklaring die de verzoeker had ingesteld tegen deze ingetrokken beslissing, wordt door de Raad bij arrest nr. 86 572 verworpen. Op 24 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een nieuwe beslissing inzake de aanvraag van 7 december 2011 en verklaart hij de aanvraag onontvankelijk.

1.6 Op 27 december 2011 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 13 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.8 Per aangetekend schrijven van 13 augustus 2012 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.9 Op 24 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij verzoekers aanvraag dd. 13 augustus 2012 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 7 september 2012 en die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.08.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

*F.R. (R.R.: ....)
nationaliteit: Kosovo
geboren te G. op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift d.d. 09.08.2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag d.d. 13.08.2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële

aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden."

1.10 Op 24 augustus 2012 wordt jegens de verzoeker eveneens een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing. Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 7 september 2012 en is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van attaché (...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

*F.,R.
geboren te G. op (...),
nationaliteit Kosovo*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat aangaande het bevel, de thans bestreden beslissing gesteund werd op art. 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van art. 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit. Verzoekende partij betwist niet langer in het Rijk te verblijven dat de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in te slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan verzoekende partij dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van art. 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 verzoeker opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Bovendien betreft het in casu een herhaald bevel.

Bij gebreke aan het rechtens vereiste belang is de vordering onontvankelijk."

Ter terechtzitting stelt de raadsman van de verzoekers niet te kunnen repliceren op deze exceptie van niet-ontvankelijkheid.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de hen bestreden rechtshandelingen en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister *c.q.* de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 24 augustus 2012 genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet verstreken werd. Deze feitelijke motieven worden door de verzoeker niet betwist. In toepassing van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals het van kracht was ten tijde van het treffen van het thans bestreden bevel, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde *in casu* aldus over een gebonden bevoegdheid. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris of zijn gemachtigde bijgevolg niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoeker geen nut opleveren.

Het beroep, in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing, is niet ontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang. De exceptie is in de aangegeven mate gegrond.

3.2. Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing

Ter terechtzitting werpt de verweerder een nieuwe exceptie op. Er wordt gepleit dat het beroep evenmin ontvankelijk is wat de eerste bestreden beslissing betreft, daar de verzoeker op 7 november 2012 van ambtswege werd afgevoerd uit het vreemdelingenregister zodat hij geen verblijfplaats meer heeft in het Rijk en niet langer zou zijn voldaan aan de voorwaarden om een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet in te dienen. Hierdoor zou het belang van de verzoeker zijn verloren gegaan.

De Raad wijst erop dat excepties zonder voorbehoud moeten worden geformuleerd en dat zij gestaafd moeten zijn met concrete feitelijke en juridische bewijsgegevens (RvS 16 februari 2012, nr. 218.019, NV A&J VERSTRAETE; RvS 27 januari 2011, nr. 210.760, BVBA ANTWERPSE VETCENTRALE VADA;

RvS 20 oktober 2008, nr. 187.175, De JAEGHER, RvS 22 januari 2008, nr. 178.814, BVBA D'CATALAN WINES).

De ter terechtzitting geformuleerde exceptie wordt door de verweerder niet gestaafd met enig feitelijk of juridisch bewijsgegeven. Los van de vraag of het loutere feit van de afvoering van ambtswege uit het vreemdelingenregister ertoe leidt dat verzoekers belang bij het beroep teloor gaat in zoverre het gericht is tegen de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de verweerder zich beperkt tot de louter mondelinge kennisgeving van het feit dat de verzoeker op 7 november 2012 van ambtswege werd afgevoerd uit het vreemdelingenregister. Enig bewijsstuk hiervan wordt niet voorgelegd.

De exceptie die de raadvrouw van de verweerder ter terechtzitting formuleert kan bij gebrek aan enig bewijsgegeven, niet worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Zoals blijkt uit de uiteenzettingen onder punt 3, is het beroep slechts op ontvankelijke wijze ingesteld in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 24 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. De eerste bestreden beslissing wordt verder aangeduid als “*de bestreden beslissing*”.

In een enig middel voert de verzoeker een schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtsbeginsel van de fair-play en het redelijkheidsbeginsel. De verzoeker beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout. Uit de verdere toelichting van het middel blijkt dat de verzoeker ook een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste onderdeel

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan herbekijken. Daarbij komt nog het feit dat de gevolgen van een dergelijke beslissing een enorme impact hebben op het leven van de betrokkene.

De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur dient de overheid een beslissing te nemen rekening houdend met alle elementen van het dossier alvorens een aanvraag onontvankelijk te verklaren.

In casu werd de aanvraag onontvankelijk verklaard, omdat “(h)et standaard medisch getuigschrift dd. 09.08.2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte

In het verzoekschrift wordt echter wel vermeld dat verzoeker gedwongen werd opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis Broeders Alexianen te Tienen, wegens psychose met bizar gedrag (hallucinaties, waanideeën, e.a.).

Verzoeker werd in eerste instantie opgenomen van 20 juni 2012 tot 30 juli 2012. Momenteel wordt hij nog steeds ambulante behandeld voor psychose, zij het onder gedwongen statuut.

Hieruit blijkt overduidelijk de ernst van de ziekte van verzoeker. Ingevolge de ernst hiervan, is verzoeker aangewezen op voortdurende bijstand en begeleiding teneinde in zijn levensbehoeften te voorzien.

De materiële motiveringsplicht is dus geschonden.

Tweede onderdeel

De Staatssecretaris voor Asiel- en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen. Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren. Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie.

De Staatssecretaris heeft hierin gefaald -of heeft minstens een manifeste beoordelingsfout gemaakt- vermits hij zijn beslissing heeft genomen zonder volledig onderzoek. Minstens dient rekening te worden gehouden met de gedwongen opname van verzoeker in het kader van de reglementering betreffende de geesteszieken.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing genomen is.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name: “Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift d.d. 09.08.2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag d.d. 13.08.2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle onontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 1 tot en met 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De verzoeker betoogt in essentie dat de verwerende partij verkeerdelijk stelt dat er in het standaard medisch getuigschrift van 9 augustus 2012 geen melding wordt gemaakt van de graad van de ernst van de ziekte. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Daarmee samenhangend houdt het respect voor de zorgvuldigheidsplicht in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Hierbij dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cfr. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE).

Inzake de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit wetsartikel.

De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet “zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen” luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid

(...)”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift dat voorgelegd werd, niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. *In casu* wordt vastgesteld dat het voorgelegde medisch getuigschrift geen enkele uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte en dat geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd werd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Op grond van voormelde vaststellingen concludeert de verweerder: “Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Een kopie van het door verzoekster overgemaakte standaard medisch getuigschrift van 9 augustus 2012, dat ingediend werd ter ondersteuning van de in punt 1.8 bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Onder de rubriek “B) Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter wordt ingediend. Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. Specialistisch verslag).” werd het volgende ingevuld: “opname op 20/06/2012 wegens recidief psychose met bizar gedrag (ronddolen, vermoeden van hallucinaties, bizarre motoriek); na opname en heropstarten van antipsychotica (Xepilon) rustiger en meer aangepast gedrag”.

De verzoeker merkt op dat het standaard medisch getuigschrift vermeldt dat hij gedwongen werd opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis Broeders Alexianen te Tienen wegens psychose met bizar gedrag en meent dat hieruit overduidelijk de ernst van zijn ziekte blijkt. Volgens de verzoeker is hij ingevolge de ernst van zijn ziekte aangewezen op voortdurende bijstand en begeleiding teneinde in zijn levensbehoeften te voorzien. De verzoeker verwijt de verweerder dat hij geen rekening heeft gehouden met zijn gedwongen opname en leidt hieruit een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en een manifeste beoordelingsfout af.

De Raad stelt vast dat het voorgelegd medisch getuigschrift van 9 augustus 2012 duidelijk de aandoening opgeeft aan dewelke de verzoeker lijdt (psychose) alsook de nodige behandeling (opname en specifieke medicatie) en bepaalde symptomen van de ziekte (bizar gedrag, vermoeden van hallucinaties, bizarre motoriek). In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, vermeldt het standaard medisch getuigschrift nergens dat de verzoeker lijdt aan waanideeën. Waar de verzoeker verwijst naar een onderdeel van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift (de vermelding van een gedwongen opname in een psychiatrisch ziekenhuis wegens psychose met bizar gedrag), dient te worden vastgesteld dat hij hierbij wel poneert doch niet verduidelijkt hoe uit deze vermeldingen de ernst van zijn ziekte zou blijken. Met dergelijk betoog geeft de verzoeker weliswaar aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, doch hiermee toont hij niet concreet aan dat *in casu* op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de gegevens van het administratief dossier werd geoordeeld dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet de graad van de ernst van de ziekte, dit is *in casu* een “*recidief psychose*” of een “*psychotische decompensatie*” (zie administratief dossier, standaard medisch getuigschrift dd. 9 augustus 2012, rubrieken A en B) vermeldt. De opname in een psychiatrisch ziekenhuis waar de verzoeker naar verwijst, betreft een onderdeel van de behandeling (zie administratief dossier, standaard medisch getuigschrift dd. 9 augustus 2012, rubriek C) terwijl het vermelden van de ziekte zelf en bepaalde van haar symptomen in redelijkheid niet kunnen worden aanzien als een vermelding van de graad van de ernst van de ziekte. De Raad wijst er nogmaals op dat artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat het standaard medisch getuigschrift de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden. Het vermelden van de ziekte en de graad van de ernst van deze ziekte vormen hierbij van duidelijk twee van elkaar te onderscheiden vermeldingen, die in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet op straffe van niet-ontvankelijkheid zijn voorgeschreven. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk, noch foutief van de verweerder om te oordelen dat de graad van de ernst van verzoekers aandoening niet kan afgeleid worden uit het door hem voorgelegde medisch getuigschrift.

Waar de verzoeker stelt dat hij nog steeds ambulante wordt verzorgd en dat hij ingevolge de ernst van zijn ziekte aangewezen is op voortdurende bijstand en begeleiding teneinde in zijn levensbehoeften te voorzien, dient erop te worden gewezen dat de Raad in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verweerder kennis had van de thans door de verzoeker aangehaalde elementen. Bovendien beperkt de verzoeker zich tot loutere beweringen. De Raad kan geen rekening houden met elementen en beweringen die slechts naderhand in het verzoekschrift worden meegegeven. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling immers te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (cfr. RvS, nr. 2982 van 2 juli 2008), hetgeen *in casu* des te meer geldt nu artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet op duidelijke wijze aan de verzoeker oplegt om bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een standaard medisch getuigschrift te voegen waarin de ziekte, de graad van de ernst van de ziekte alsook de noodzakelijk geachte behandeling wordt vermeld. Met de slechts in het onderhavige verzoekschrift aangebrachte elementen omtrent de ernst van de ziekte, kan de verzoeker bijgevolg de onwettigheid of onredelijkheid van de bestreden beslissing niet aantonen.

De uiteenzetting van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat de verzoeker verder geschonden acht – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Gelet op de gegevens van het dossier en wat voorafgaat, wijst de Raad erop dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat de bestreden beslissing is gebaseerd op een foutieve feitenvinding of op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen. De verzoeker verwijst naar zijn gedwongen opname, doch er dient te worden vastgesteld dat de vermelding van een gedwongen opname in het standaard medisch getuigschrift niet in redelijkheid kan worden aanzien als een vermelding van de graad van ernst van de ziekte, zoals vereist door artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Er kan van de verweerder dan ook niet worden verwacht dat hij de gedwongen opname in een psychiatrisch ziekenhuis inhoudelijk in overweging neemt, immers verleent de wetgever hem in artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk de bevoegdheid om de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk te verklaren indien het medisch getuigschrift niet de in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalde vermeldingen bevat. De verzoeker toont niet aan dat de verweerder deze bevoegdheid *in casu* heeft miskend.

In casu dient tevens te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De Raad wijst erop dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet op duidelijke wijze bepaalt welke de documenten en stukken zijn die de vreemdeling bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf dient te voegen. Het overmaken van een standaard medisch dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag en dat de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt is één van de verplichtingen die in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op de aanvrager rust. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in een wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Nu niet is aangetoond dat op grond van foutieve feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat de verzoeker nalaat een standaard medisch attest te voegen dat voldoet aan één van de in artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet vereisten, kan de verzoeker er zich dan ook niet over beklagen dat de ziekte zelf of de opname wegens de ziekte inhoudelijk niet in rekening werd genomen. Deze beoordeling komt slechts toe aan de ambtenaar-geneesheer in de gegrondheidsfase, conform artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maakt de verzoeker niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Het beroep is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing

betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE